

Rangvæsen. Af denne Slaas Folk have vi her i Landet nu mange flere, end vi tidligere havde, og mange flere, end vi drømte om at faae ved Foranstaltningen. Men hvad vi derimod ikke fik, var en Jorpaelse af Rangstatten. Der har tværtimod fundet en Nedgang Sted, og naar vi nu ikke ere naaede til den Modenhed eller til den Dplysning — og det er muligt, at vi endnu ikke ere stegne op eller ned eller hen til disse Samfundslag, men man maa tænke sig Muligheden af, at det hele Rangvæsen maa staa hen indtil videre — saa forekommer det mig riagtigt, naar Fler-tallet siger: Lad os saa faae disse fine Fornem-melser beskattede dygtigt, lad os saa faae Noget ind i Statskassen derfor og give det, vi faae ind, som Præmie til dem, der ikke trænge til den Slaas Historier, som de Andre trænge til (Kjær: Skatten kunde staa i Forhold til Fornemmelserne). Det ærede Medlem siger, at Skatten kunde staa i Forhold til Fornemmelserne, men det vil ikke være saa nemt at afsjøre, hvilken Størrelse Skat-ten da skal have, ligesom det jo ogsaa er muligt, at der er flere, som vel have Fornemmelserne, uden dog at have faaet dem tilfredsstillende; men at beskaffe Fornemmelser, der ikke have fundet deres Udtryk i en tilsvarende Billighed, er vanskeligt. Det maa imidlertid min ærede Kollega selv tænke over, hvorledes han mener, at hans Me-ning kan gennemføres. — Under Nr. 32 have vi stillet et Forslag om de vestindiske Der, et Forslaa, som jeg egentlig havde troet, at den ærede Minister vilde have været os taknemmelig for. Et enkelt Medlem af Mindretallet har vel senere faaet Betænkelse og derfor stillet et Mindretalsforslag, men ellers har Fler-tallet været enigt om at følge den ærede Minister realiter. Vi sige med den ærede Minister: Vi forlange for næste Aar kun 25,000 Kr. fra vore danske-vestindiske Der, og om vi end billigvis burde have 4—5 Gange saa Meget, finde vi os dog i den mindre Sum. Da Fællebsfukkerfogierne endnu ikke have kunnet forsøge Velstanden derovre, og det vel er lidt knapt for Derne, saa estergive vi dem en væsentlig Del af den Byrde, man tidligere havde troet at burde paalægge dem. Men uaftet denne Smødetommen i Realiteten mod den ærede Minister, havde han dog en hel lang Række Ind- vendiger at gjøre mod vort Forslag, og han endte med at erklære, at han slet ikke vilde opkræve no- get Bidrag af Derne, hvis vort Forslag blev staaende, og hans særlige Lovforslag ikke kom til at gaa jevnstides. Dette har forundret mig noget. Hvad nu selve vort Forslag angaar, skal jeg sige, at vi ikke dermed have villet anbefale Thinget en- ten at vedtage eller forkaste det særlige Lovforslag, men vi overlade ganske til Thingets egen Over- verveelse, hvad det vil gjøre, naar det særlige Lovforslag kommer for. Naar vi vedtage det i denne Form her paa Finantsloven, mene vi, at

er sikret i denne Sag, selv om det særlige Lov- forslag bliver forkastet. Nu siger den ærede Mi- nister, at det ikke er ham muligt at modtage For- slaaget, thi Kolonialloven forbyder ham det. Kolo- nialloven af 1863 siger: „Bidragets Størrelse ef- ter de nævnte 10 Aar bestemmes ved Lov“, og denne Bestemmelse kan dog i alt Fald ikke være imod, at vi sætte Bidraget ind paa Finantsloven, thi denne er — det tør jo dog Ingen negte — en Lov; ellers maa hele Sagen gaa under et al- deles faldt Navn. Men, siger saa den ærede Mi- nister, Koloniallovens § 1, hvori der staar: „Fin- des der Anledning til at udgive en Lov, skal For- slag til denne, naar ikke særegne Grunde nødven- diggjøre en Undtagelse, forelægges vedkommende Kolonialraad til Betænkning“, forhindrer mig al- deles i at gaa ind paa at lade det staa paa Fi- nantsloven, thi jeg har ikke forelagt Finantsloven — saaledes opfatter jeg den ærede Ministers Tanke- gang — for Kolonialraadet, kun den særlige Lov, Det forekommer mig dog, det er at gaa for vidt i Doktrinarisme, naar den ærede Minister har forelagt Kolonialraadet to Siner, som ogsaa staa i vort Forslag, og et Beløb af samme Størrelse som det i vort Forslag — ja der er ganske vist den Indstrænkning, at vort Forslag un skal gjælde for et Aar, det særlige Forslag derimod for to — saa at mene, at denne Bestemmelse skal lægge ham den fjerneste Hindring i Veien for at til- træde vort Forslag. Der staar jo endogsaa i Kolonialloven: „Naar ikke særegne Grunde nød- vendiggjøre en Undtagelse“; den ærede Minister kunde altsaa ganske have undladt at forelægge sit Forslag for Kolonialraadet, naar han havde til- strækkelige Grunde dertil. Men naar som sagt Spørgsmaalet er forelagt Kolonialraadet, saaledes som jeg her har nævnt, og er optaget saaledes at Rigsdagen, skalde jeg dog mene, at Kolonial- raadet Intet kan have at indvende mod vort For- slag. Man kan naturligvis ikke mene, at det, der er forelagt Kolonialraadet til Betænk- ning, skalde have nogensomhelst egentlig hin- dende eller forpligtende Betydning for os. Vi kunne desuagtet vedtage Lovforslaget i den Skikkelse, vi ønske. Erv man, at Kolonial- raadet hellere vilde betale 105,000 Kroner, som det ærede Medlem for Sørs Amts 3die-Valg- kreds (Zauber) foreslaar, dersom de bleve optagne paa den særlige Lov, end det vil modtage Be- stemmelsen paa Finantsloven, saaledes som Fler- tallet har foreslaaet det? Jeg antager, at Kolo- nialraadet vil enstemmig holde med Fler-tallet i Finantsudvalget i dette Tilfælde. Spørgsmaalet er altsaa ikke her om Kolonialraadets Indvillig- hede, men der er en anden Side af dette vort Forslag, hvor jeg finder det meget begrundet, at den ærede Finantsminister fra sit Standpunkt vil værge sig mod det, og det er, for saa vidt det kunde have til Følge, at det særlige Lovforslag blev forkastet. Den ærede Minister mener ogsaa: